

Na křídlech Ducha svatého

Robert Rhyne

Když mi bylo asi šest let, měl jsem jedné noci sen, na který jsem nikdy nezapomněl; je stejně živý, jako kdybych ho snil včera. Prosím pochopte, že netrávím svůj čas snahou vykládat své sny, ale tento, zdá se mi, ilustruje velice dobře to, jak věci vidím dnes, o více než třicet let později. Bylo to tak:

V mém snu jsem se ocitl u domu mých kamarádů z dětství, nahoře v ulici, kousek od našeho domu. Na dvoře za jejich domem přistál obrovský bílý pták. Byl dost velký na to, aby si nás pět nebo šest mohl posadit na svůj hřbet mezi křídla, a bral nás na výlety. Dodnes si pamatuju jeho sněhově bílou hlavu na pozadí jasně modré oblohy, když s námi vzlétl vysoko nad koruny stromů. Pamatuju si jeho přátelské černé oči. Vzpomínám na tu rozjařilou náladu, kterou jsme zažívali, když jsme při slunečním svitu rozráželi vzduch. Sám ten pták se vždycky rozhodl, kdy poletíme, kam poletíme a kdy se sneseme zpátky na zem. Cítili jsme, že nás ten pták miluje a stojí o nás – na letech s ním nebylo nic děsivého, ale byly napínavé a vzrušující.

Jak se tak často stává, když si šestileté děti užívají zábavu, zaslechl jsem hlas mé mamky, jak mě volá domů na oběd. Hned po jídle jsem vyrazil z domu a běžel zpátky vzhůru ulicí, abych se s ostatními znovu pustil do té úžasné hry na hřbetě ptáka. Ale všechno se změnilo. Na dvoře mých kamarádů jsem našel jenom nevzhledný dřevěný stroj, zbitý dohromady hřeby, tvarem matně připomínající letadlo. Mí kamarádi na něm seděli mezi křídly. Nelétal, samozřejmě, ani se nehýbal. Zeptal jsem se, „Kde je ten pták?“ Tvářili se zakřiknutě a řekli mi: „S tím ptákem si nedělej starosti. Nemohli jsme ho ovládat, aby letěl, kam jsme chtěli, nebo kdy jsme chtěli, a tak jsme si postavili tohle. A tohle je lepší.“ Říkali to tak, ale mohl jsem na nich poznat, že o tom sami pochybují.

A pak se ten sen stal něčím strašným. Pohlédl jsem dolů na dvě prkna zbitá dohromady, aby tvořila křídlo. Mezi nimi vyčnívaly konečky peří, kdysi bílé a krásné, nyní však zhnědlé a mrtvé. Kluci zjevně přibíli prkna na toho ptáka. Už tu nebyl přítel, který by nás bral do oblak. Zbyla tu jen hromada haraburdí. Jeho jediná výhoda oproti ptákovi byla, že to bylo naše haraburdí a my byli jeho pány. Poslední scéna, kterou si vybavuji, byla, jak tři děcka sedí na haldě harampádí, předstírají, jak jsou šťastná a jak je to stejně senzační jako dřív.

Když poznávám přítomnost a moc Ducha svatého pro dnešní den a zjišťuji, jak se těšit z Ježíše žijícího ve mně, je to, jako kdyby se ten přátelský pták ke mně vrátil. On přece jen není mrtvý a ani neodešel. Nemůže být zabit a nemůže být vyhnán! Je tu vždycky a čeká, až se unavíme tou svou hromadou harampádí, až se vzdáme svého požadavku řídit a mít vše pod kontrolou, až vyskočíme na jeho hřbet. Peří vystupující mezi prkny bylo jen nepotřebné a odhozené; ten pták sám nebyl zničen. Ani neopustil ony děti. Jejich rozjařilost je zpátky; život je vzrušující.

Mým cílem v životě je teď volat ke všem dětem: „Zapomeňte na to své haraburdí! Vylezte na hřbet tohoto nádherného bílého ptáka! Je spolehlivý! Vezme vás až do oblak!“ Nevím, jakým směrem mě ten přátelský pták ponese do svého Domova, a nevdá mi to. Chci se jen těšit z létání s ním.